

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδράβομεν καὶ πάλιν σ'τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐστὸ χῶλια καὶ ἐνιακόσα δεκαεῖη
κανένας δὲν γνωρίζαι τί θὰ τρέξη.

Γρόμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἐθθείας πρόσμει.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δὲ καὶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς ἐθμοῦσον τσελεπή
ὅτι παλούμεν σῶματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Πέντε Μαρτίου,
μηνὸς Ἀρτίου.

Χῶλια καὶ ἑβδομήντα δύο καὶ τρακόσα,
χαύνως πατέρων, ἀνείς σφρηγῶσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Ἄν, φίλε συμπολιτῆ,
σὲ κάποιου φίλου σπήτι
ἐτρέπωννα καὶ ἐγώ.

Αὐτὸς ποὺ λὲς ὀβλάκας
ἀπέξω σὺν μπαστάκας
μ' ἐπρόρμενε νὰ βγῶ.

Φ.—Κι' ἐπήγαινα καὶ ἐπήγαινα...

Π.— Ποῦ πῆγαινες, βρὰ γέρο;
Φ.— Ἐπήγαινα καὶ ἐπήγαινα, μὰ ποὺ καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω
ὅπότεν αἰφνης, Περικλή, καταμασῆς τοῦ δρόμου
κουττάζω κάποιον μὲ μορφήν ἀγρίαν Ἀστυνόμου.

Κάποια μυστηριώδης τὸν σκέπαζε νεφέλη
καὶ τάχα σὺν χαμένα,
κι' ἔλεγα μοναχὸς μου, τί διάβολο νὰ θέλη
καὶ τοῦτος ἀπὸ μένα;

Τί τρέμον ἐδοκίμασα μὴ μ' ἐρωτῆς, κανάγχι,
τὰ μούτσουνα του Σοφερά,
τὰ μάτια του τί τρομερά,
λὲς καὶ ἦταν κουκουδάγχι.

Κι' ἐδῶ λοιπὸν Χαφιζίδων περιπλανῶνται σπειρα
καὶ κατασκῶπων σμήνη;
τῆς Ἀγγλικῆς Προσβείας Ἐγγλέσο δὲ μ' ἐπῆρε
καὶ βῆμα δὲν μ' ἀφίνα.

Εἰς τὸ κοντὸ μ' ἐπῆρε καὶ ἐμὲ τὸν δυστυχῆ
καὶ μὲ παρηκολούθει μὲ τόση προσοχή,
ἐταν τὸν ἐκουττοῦσα
καὶ ἐκείνος μ' ἐκουττοῦσε,
ἐταν ἐσταματοῦσα
καὶ ἐκείνος σταματοῦσε.

Κι' εἶπα καὶ πάλιν μόνος
Θεέ μου, τί πληγή!
ὡς καὶ τοῦ Παρθενῶνος
ἡ δοξασιμένη γῆ
ἐγινε τώρα πόλις
ἐξώλης καὶ προώλης.

Τί ἔαφνικὸ καὶ τοῦτο μὲς ὅτ' αἰνεῖται μὲς τὰλλα...
ἀν ἐτρέχα, καὶ ἐκείνος τόβαζε σ'τὴν τρεγάλα.
Μοῦ γίνηκε ταίμπουρι, μοῦ γίνηκε κορέας,
μοῦ ἄλασε τὰς φρένας ἡ παρούσα τοῦτου,
καὶ ἂν κάπου πρὸς ἀνάγκη ἐπήγαινα μοιραῖως
καὶ αὐτὸς ἐπροσοπιεῖτο πῶς πάει πρὸς νεροῦ του.

Λοιπὸν, Ἑλλήνων παῖδες,
καὶ τοῦτη μὲ χαφιζίδες

ἐγέμισε ποικίλους,
και ντέπους κι' ἄλλοφύλους;

Λοιπὸν και μές' στής δόξης
τοῦς ἐλευθέρους τόπους
βλέπεις καταδιώξεις
ἀπὸ τοῦς κατασκόπους;

Τί δόξα μας μεγάλη...
θρηνηστε το χάλι
τῆς νέας Ρωμηροσύνης;

Κακόμοιρα παιδιὰ,
ποῦ σήμερα κλαδιὰ
κἂν δάφνης κἂν μυρσίνης;

Β'

Φ. — Κι' ἐφέλλιξα μονάχος γιὰ τὰ παλὰ τὰ κλέη,
κι' αὐτὸς παρηκολούθει, μὰ τέλος μὲ θυμὸν
ποῖς εἶσαι σὺ; τοῦ λέω, Χαφρὸς αὐτὸς μοῦ λέει,
ἐπάγγελμα σπουδαῖον κι' ἀντάξιον τιμῶν.

' Ἀλλὰ γιὰτι μὲ πέρνεις κι' ἐμένα' στὸ κοντὸ
κι' ὅπου τὰ μάτια ρίξω' μπρὸς μου σὲ συναντῶ;

' Ἐγγλέσο μὲ θαρρεῖς;
πῶς ἔτσι μὲ θαρεῖς
ἐν ἀγορᾷ πληθεύσῃ;

Μὰ δὲν μοῦ λές, κουτέ,
ἀκουστικη ποτέ
' Ἐγγλέσος και μὲ μοῦσι;

Πήγαίνε' στή δουλειά σου, γενναῖο παλληκάρτι,
και μὴ μ' ἀκολουθής,
ἐγὼ δὲν εἶμαι Τάλμποτ και κάνε μου τὴν χάρι
νὰ μὲ ξεφορτωθῆς.

' Στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου γιὰτι νὰ σ' ἀπαντήσω
και ταυρηδὸν μὲ βλέπεις ἀπὸ μπροστὰ και πίσω;
' Ἐνόχλους τοιαύτη καθέλου δὲν μ' ἀρέσει,
ἐγὼ μὲ τῆς Πρεσβείας δὲν ἔχω καμμιά σχέσι,
ἐγὼ σὺν τὸν Σκουλοῦδη συνδέομαι πολὺ
μόνο μὲ τὸν Πασσάρωφ και μὲ τὸν Κεμαλῆ.

Τέτοια σ' ἐκείνον εἶπα, βρὲ Παρικλῆ κλαψάρη,
μὰ τοῦτος ἀπὸ λόγια δὲν ἔπερνε χαμπάρτι,
κι' ὡς υποποῖτον ἐπήγαν κι' ἐμὲ' στὰ κρατητήρια
κι' ἐτράθηξα μαρτύρια.

Κάνε πάντα τὸν σταυρὸ σου
πρὶν μιὰ μέρα' ὄγῃς ἐμπρός σου
μοῦρη μουσικῶ ἀστρηνῆ.

Πρόσχε, βρὲ λαοκλάνα,
πρὶν' στὰς Κεντρικὰς σὲ πάνα,
ἦ σὲ στείλουν' στὸ Δαφνί.

Π. — Κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ μου, περιπατοῦσα μόνος,
κι' ἔφθασα σ' ἓνα μέρος,
ὅπου και τὴρα γέρος
' θυμήθηκα πῶς κήπος καλεῖται τοῦ κλαυθμῶνος.

Κι' εἶδα πολλοὺς νὰ κλαῖνε γιὰ φοβερὰ κεσάτια,
κι' ἐκεῖ κοντά, φωρίτη,
βλέπω και κάποιο σπητι,
ποῦ μοῦταν πῶς Ταμεῖο τὸ λένε γιὰ τὰ μάτια.

Μὰ μοῦτρα κληγόντα
και μὲ νησταῖας χινάτα
δοίμοσα' στὸ κτίριον.

Ταμεῖα ταλανίζων
και θλιθερὸν τοῦζων
πενίας ἐμβατήριον.

Μέσ' ἀπ' αὐτὸ τὸ σπητι
ἐβγαῖνε κάποια κνίσαα
σὺν ἀπὸ μαγειριδ.

Κι' ἀπέξω συνεζήησι
και ἐδλεπε μὲ λύσσα
πολὺ κηφηναριδ.

Κι' ἐγὼ, ποῦ τρώγω χόρτα,
ἄλ σόμο ντ' ὄβνα πόρτα
καθὼς τὸν Δάντην εἶδα
ὀρθογραμμῆς' αὐτά:
λασσάτε καθ' ἑλπίδα
πῶς θάβερτε λεφτά.

Περπατοῦσα περπατοῦσα
κι' ὄλο κατὰ γῆς' κυττοῦσα
μήπως εἶρω κάτι τί.

' Ὅταν βλέπω κάποιον' μπρὸς μου
μὲς' αὐτὴν κίνηση τοῦ κόσμου
μὲ πηλάλα δυνατή.

Τρέχω και τὸν σταματῶ
καὶ συντόμως τὸν ρωτῶ:
πόθεν, ποῦ, καὶ πῶς καὶ πόσα;

Κι' αὐτὸς μούπα, κουτοσμπόλη,
ἀπ' Ἀθήνας εἰς τὴν Πέλι,
Στεφανῆς καὶ τετρακόσα.

Καλὰ τὶ μὰς λέεις... ἀλήθεια,
καὶ δὲν εἶναι παραμύθια,
μὴ μου κόβετε τὴν φόρα.

Μὴ μὲ σταματᾶ κανεῖς,
οὐδετέρως ἀβρανής
δὲν μπορῶ νὰ μείνω τώρα.

Ἐγὼ γάρ κ' οἱ Πορτογάλοι,
καὶ μὲ δύναμι μὲγάλῃ
πέρνω δρόμο, δὲν κρατῶ.

Σήμερα τοὺς Πορτογάλους
μὲ τοὺς γέρο-παπαγάλους
εὐελπις τοῦς χαιρετῶ.

Βγήκε κ' ἡ Πορτογαλία... κ' ἂν ἐθγοῦν κ' οἱ ταυρομά-
τῶτες πᾶ δὲν θὰ κρατήσω, [χοι,
μπούμι ἄμπρός, καὶ μπούμι ὀπίσω,
καὶ κανεῖς δὲν θὰ γλυτώσω, ποῦ καὶ Δράκου ρίξα νάχη.

Τρέφετε πρὸς μάχας ἔλοι,
Πορτογάλοι κ' Ἰσπανιῶλοι
θὰ μὲ βροῦνε βοηθόν.

Καὶ γὰρ τοῖτους τώρα πάλι
μὲ παλμοὺς γενναίους πάλαι
τοῦ Σκουλοῦ ἢ κοραθόν.

καὶ χάσκει κάθε Πρέσβος καὶ γάνει τὸ μεγαλὸ του,
καὶ πλήθος οὐδετέρων
τὸν Πρέσβρον τὸν γέρων
κατάπληκτον τὸν βλέπει καὶ λέει: σὲ καλὸ του.

Καὶ τότε τοῦπαν ἔλοι:
Στέφανε Κυβερνήτη,
Πρωθυπουργέ Γαῖῃ.

Κι' ἂν εἶσαι γὰρ τὴν Πέλι,
μὰ καὶ γὰρ τὴν Μαδρίτη,
πᾶρα κ' ἐμὰς μαζί.

Φ. — Κι' ἐπήγγαινα κ' ἐπήγγαινα χωρὶς σκοπὸ μανάχος,
παίσινας ψιθυρίζων
κι' ἐκείνους μακαρίζων,
ποῦχ' ἢ κοιλιά των πάχος.

Κι' ἐπήγγαινα παραλαλὼν
καὶ κατὰ νοῦν ἀναπολὼν
ἀκόμη τὸν Καρνάβαλο.

"Οταν κ' ἐγὼ σαράβαλο
εἶδα παλῆ σαράβαλα,
ποῦχουν δουλειὰς καὶ ντράβαλα.

Μ' εὐλόθειαν ἐσίμωσα τὸν ἕνα κ' ἄλλον Ἄρη,
τοὺς εἶπα: καλημέρα,
τί κάνετ' ἐδῶ πέρα;
κι' ἐκείνοι μούπαν: μὴ' ρωτᾶς, τὸν ἄνεμο κουβάρι.

Κι' εἶδα τοὺς γέρους τοὺς τρανοῦς,
ποῦ κάνουνα θυσίαις,
καὶ δὲν τοὺς ἔχει μείνει νοῦς
μὲ τέτοιαις ἐργασίαις

Γιὰ νέους φόρους ἄκουσα νὰ ψάλουνα τροπάρι,
κι' εἶχαν ἀξιοθρήνητο μ'προστά τους κασιδιάρη,
κι' ἔλο τὸν ἐκουρεῦναν νὰ πάρουν τὸ μαλλί του,
κι' ἐγὼ ἔσφραγίζα γι' αὐτόν: ἄλλοι καὶ τρις ἄλλοι του.

Τότε ποῦ λὲς ἐξάλλως
μοῦ ρίχτηκ' ἕνας κ' ἄλλος
ἀλύπητα νὰ γδάρῃ
τὸ δόλιο μου τομάρι.

Φωνάζεις πῶς λιμώττεις, κ' ἐκείνοι σοῦ ζητοῦν
νὰ δώσης ἐσοδεία...
τοὺς λὲς πῶς εἰς' ἐνδοῦχος, κ' ἐκείνοι σ' ἐρωτοῦν
ἂν ἔκανες παιδιὰ.

Κι' ἐπήγγαινα τὸ στήθος μου κτυπῶν σὰν πατριώτης,
ὁπότεν κάποιος πρόβαλε σὰν Ἰσπανὸς ἱππότης,
κι' ἔτρεχαν Σάντσοι πίσω του πολλοὶ καὶ πειναλέοι...
ἀλλ' ἔμεις νάτος, ἐργαταί, κ' ἄκου καλὰ τί λέει.

Ο Πατρινὸς ὁ πρῶτος ὡς εἶδος Δόν-Κιχῶτος.

Τόπο κ' ἔμπρός μου, τόπο καὶ πίσω,
τόπο σὰς λέω καὶ θὰ κτυπήσω.
Κανένας κρότος δὲν μὲ τρομάζει,
κανεῖς τὴν Γούνα δὲν τὴν δαμάζει.

Βάρδ' αὖς λέω... τὸ πᾶν δονεταί,
καὶ σεῖς οἱ φίλοι Σάντσοι γενήτε
κι' ὅπου προβάλλη κανένας μύλος
ἔλοι ριχθῆτε σ' αὐτὸν ὄργιλας.

Οἱ τόσοι μύλοι σ' αὐτὸ τὸ χάλι
ἐγιναν μία πληγὴ μεγάλη.
Τί μωλωνάδες μὲ τριγυρίζουν,
τί μωλωνάδες τὰ δονετὰ τρέλουν.
"Ολοι αὐτὰρι ζητοῦν ν' ἀλέσουν,
ἀλλοιῶς θὰ θύσουν καὶ θ' ἀπολέσουν.

